

A szerelem hajnali percei

Deák Ferenc

Drágám, hajókról mesélek neked. Egy szép fehér, zománcozott cseréphajóról, mely a tükörszekrény csupadisz faragványain trónolt, s a tükör kacskaringós vizeiben leste meg magát. És egy fekete, maszatos kis fregattáról, amelyet Carné Panamája egy borosüvegben sikerített össze, s közben egyenletes kis lélegzeteket vett a ködös tengerparti légből.

Hanyag legyintésed csak buzdít, hogy meséljem neked e szép kis történetet, buzdít, hogy feszes hangodba a düh elfúló fodrait lopjam bele. Drágám, csupán azért nem teszek le erről a nagyszerű tervemről, mert szeretlek, s mert idegesít jelenléted. Ha itt vagy közelemben, mindig sajnálom magam. Szeretnélek megtartani, s ezért elmesélem neked a kis hajócskák történetét. (Drágám, nagyon csúnya koponyád van neked. Hosszú, uborka alakú koponyád. . . Hallottam egy nőről, akinek sokkal szebb koponyája volt. De hiába, a máglya lángjait nem lehetett sem vérrel, sem könnyel eloltani. Remélem, tudod, kiről van szó. Persze, hogy az orléans-i szüzzől . . . Mit hallottam? Kórházban voltál a napokban? Igazán meglepett az eset, de azt hiszem, jobb is, hogy így történt; én unalmas fickó vagyok, neked meg csúnya koponyád van, milyen utód lett volna az? . . . Mégis, csúnya uborkafejedben akadnak okos, frappáns gondolatok is. Nekünk igazán nincs szükségünk utódra . . .)

Hajnalodik. Hallod, milyen siralmasan búgnak föl künn a kikötőben a szirénák? Ha hangjuk mélyen a vízbe hatolna, csoda történe. . . Ó, a halak . . .

Nézd, milyen mozdulatlan szép arca van annak a cseréphajónak. Nagyanyám vette 1800 derekán, amikor Sévres-ben járt. Majolika. Pen-

dítsd meg, csodálkozni fogsz. Mély, csengő hangjából az örökké indulóban lévő, de fagyos révben veszteglő bárka imáját hallom minduntalan. Drágám, el tudod-e te képzelní, mily kegyetlen sors az: túrni a műimádók bámulatát, de a hozzád fűzött reményeket soha be nem váltáni. Drágám! Langyos mosolyodból valamire következtethetek... Ne vedd magadra! Nem rólad beszélek, dehogyis. Édesem, te gyermeket dobtál a szemetesvödörbe. Nagyon okos kis gesztus volt ez tóled. Tudod, hogy nem szeretem a nyarvógó kicsiket.

Emlékszem: picurka kis legényke voltam, nem sokat láttam ebből a világból, nem sokat értettem belőle, de a tükörszekrény girbe-görbe faragványai közt egy nap megláttam a cseréphajót, vitorláival és tarka kis zászlóival... Láttam, hogy trónol egy csipkézett állványon. Néztem, néztem a bárkát, szerettem volna megsimogatni. Akkor apám, a paszományos hotelportás, ölébe vett s odavitt a hajóhoz. Keresztapám gógös állat puha homlokomba nyomta, s én nem láttam a hajót, nem láttam, hogy elindul a tükörcbéli torz párjával, nem láttam, hogy kap utána piszkos pelenkáimmal babráló néném.

Ó, a nőtestvérek kegyetlen megalázását nagyon fájlalom.

Nézd ezt a lábat... az én lábam... És ne szégyelld, hogy meztelenül heverünk itt egymás mellett, ne szégyelld, hisz úgysem leszünk soha jobbak. Nézd ezt a lábat, ez rúgott bele abba a hajóba. S mit értem el vele? Keresztapám gógös állat egyre nyomta homlokomba, s pihe hajamba lehelte csillogó aranyfogai közül a halszagú csókokat.

(No, miért sírsz? Talán nem hallottad még, hogy keresztapám ma is egészben nyeli le, nyersen, a kis, ujjnyi hosszú halakat, előbb sóba mártja, aztán összecsókolja a kicsi állatokat, s nyeli... egymástután cötö-tatot. No, ne sírj, hisz ez igazán vidám dolog!)

No igen, a hajó... Ez a hajó egy nagyszerű darab. S tudod, mit álmódtam az éjjel? Így, pontosan így feküdtél itt mellettem az ágyon. csókoltál bolondul, bolondul szerettél. (No ne sírj, no hagyd abba a sírást! Ne takard be magad, maradjunk így.) Így feküdtél az ágyon, s egészer csak...

*

Bocsánatot kérek, nem tudtam, hogy miatta hívatott. Tegnap oly nagy robajjal rohant el... Hogy miről beszélgettünk? En egy nagyon kedves kis élményemet mondtam el neki, s ő, mint mindig, akkor is közömbösen hevert mellettem. Hogyan? Igen, meztelenül. De kérem, mi felnótt emberek vagyunk, s úgy élünk, ahogy akarunk. Szóval meséltem neki azt a kis történetet, s akkor egyszer csak elrohant. Hogyan, kérem? Meghalt? Ez igazán különös. Hogyan halt meg? Pedig igazán nem volt rá oka. A vizontlátásra.

*

Mondják, hát nem tragikus szerelem volt ez? Igazi nagy szerelem. Ma megjelent nálam egy ember, alighanem valami rokona lehetett neki, bekopogott, s egy gyönyörű kis fregattát adott át. Maszatos kis csecsebecse. „Ez a magáé, uram. Amikor keresztülvágtá a vonatkerék, ez hul-

lott ki méhéből. Tudja, nekem is van odahaza egy ilyen kis csodaságom. Rengeteg időt és ideget vett igénybe, míg a nagy butélia szűk torkán át összeraktam. No fogja, gratulálok hozzá... És fogadja őszinte részvétemet." Ezzel elköszönt az ember.

*

No látod, ezt álmodtam. Így nagyon szeretlek, mikor nevezsz. (Milyen csúnya nagy szád van. És feketék a fogaid.)

(A lány öltözködni kezdett. Nem néztem. Ismertem már minden porcikáját. Ha behunyom a szemem, akkor is magam előtt látom. Elmegy.)

Édesem, hogy szeretlek.

Keresztapám aranyfogai közt az élő, ficáncoló halacszkák! Hát ez igazán nevetséges.

No, takarodj utadra, átkozott kis cseréphajó! Most óvatosan a bal lábammal taszítalak a változás nagyszerű útjára.

Kinyitom az ablakot.

Hé, drágám! Nehogy kopaszra nyiratkozz! Nagyon csúnya fejed van. Szeretlek!